

KRONIKA

HŘÍBĚCKÝ BUDÍK - 1999 až 2002

Vojta „Kid’ák“ Tomáško a Ríša Melichar

Jen tak tak

Jarda „Matěj“ Matějů

Roháči Loket nad Ohří

Harald Rella a Gustav Mailbek - Rakousko

Žalman a spol.

Wabi Daněk

Cimbal classic

Nezmaři

Eva Henychová

Mošny

Pavel Zajíc + Luboš Hrdlička – P+L

Šafrán Strakonice

Šmehydlo

Střepy Jihlava

Trepka Nejdek

Mirek Cína Planá u M. Lázní

Matěj Kolář

Jiří „Fox“ Juránek

Géčka Pelhřimov – Gymnázium PE

Horoskop - žáci ZŠ H. Cerekev

Trio učitelek ZŠ N. Rychnov

První jsem začal s folkovou muzikou

Prosím, věnujte mi chvilku pozornosti, i když se to převážně většiny z Vás netýká. Jak jste si jistě všimli, udělal jsem takovou historickou nástěnku volejbalových turnajů a družstev, která se datuje od roku 1987 do roku 1999. Po celých 13 let mně a mojí ženě přinášel volejbal radost, potěšení a byl i naším koníčkem. Když někdo něčemu takovému propadne, dělá to s potěšením, láskou nehledě na čas a v žádném případě nekouká co ho to stojí a co se mu vrátí. A když na to kouká, je lepší, když to nedělá. Mohu Vám upřímně říct, že volejbal byl pro mne finančně prodělečný. Velkou odměnou mi vždy bylo poděkování a radost, že se dobrá parta volejbalové rodiny zase sešla. Již v minulém roce se mě tak trochu dotklo, když jeden z hráčů mi řekl, jestli 150,- Kč, které jsem vybíral na činnost, jsem dal také. Jirka Běhounek mi tenkrát řekl, abych to druhým uchem vypustil. Jak víte, v letošním roce jsem vytvořil nové volejbalové družstvo. Družstvo, které jsem chtěl, aby bylo především dobrá parta, parta podle mých představ, která do této volejbalové rodiny zapadne. O to větší bylo tento týden pro mě překvapení, když jeden z mých blízkých příbuzných mi řekl, že v jedné jihlavské hospůdce vyslechl rozhovor, že jeden dotyčný si mě natočil, jak vybírám od hráčů 500,- Kč a že si mě zavolají někam. Jak s nimi nakládám, mohu, na požádání, i pár roků nazpět doložit. Pro upřesnění, v letošním roce jsem vybral 5.200,- Kč. Turnaj v Turovce a v Pelhřimově stál

Kč. Zbývající částka byla pro případ špatného počasí připravena na tělocvičnu. Tyto peníze dávám kapitánovi Romanovi Cermákovi, aby je hráčům vrátil.

Věřte, je pro mě strašně ponižující se takto zpovídat a je mi trapně i za toho, kdo mě natáčel. Jistě pochopíte, že nemohu za těchto podmínek dál pokračovat. Věřte, nebylo to pro mě lehké rozhodnutí, že tento turnaj je mým posledním. Chtěl bych strašně moc poděkovat všem hráčům ze všech družstev, kteří mi kdy pomáhali, zvláště pelhřimovským, kteří mi vždy ochotně se vším pomohli, zařídili, tento krásný areál zdarma pronajali a bez kterých by se toto vše tady v Pelhřimově nemohlo uskutečnit. Budu mít hezkou vzpomínku na těch 13 hezkých volejbalových let. Budu mít hezkou řádku, myslím, dobrých přátel a za to vše Vám, kterým to patří, díky.

HŘÍBĚCKÝ ZPRAVODAJ

FOLK COUNTRY SEŠLOST

HŘÍBĚCÍ-HOSPODA U ŠIMKŮ

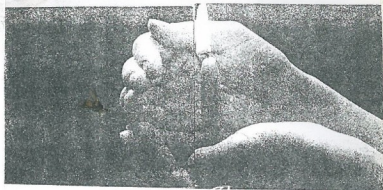
Vojta KIDÁK

Tomáško

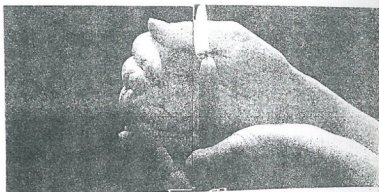
MALE ŠEPTÁNÍ DO TICHÁ

23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

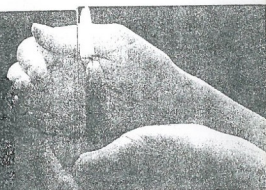
MALE ŠEPTÁNÍ DO TICHÁ

23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

MALE ŠEPTÁNÍ DO TICHÁ

23. 10. 1999 HŘÍBĚCÍ

ŠEPTÁNÍ DO TICHÁ

10. 1999 HŘÍBĚCÍ

Tak málo lásky

CAPO II
Rok:1983

Kdýž člo-víček plače, kdýž
 ně-co ho bo - lí, kdo zastaví kroky, kdo k němu se
 kloní, každý jen spěchá a na-ho-ní čas,
 Má - lo, má - lo — tak
 má - lo lásky je v nás.

REF. 3
 2.3.4. Kdýž

2. Kdýž dochází síla, kdýž štěstí se láme,
k ostatním zády a jenom k nám ne,
kdo nás to učil na cizím se pást,
málo, ...
3. Máme svá jistá a napsaná práva,
klikatý paragraf a slepá dáma,
ale kdo řekne, jak strmý je sráz,
málo, ...
4. Tam naproti stojí dva ranečky citu,
každý půl auta a každý půl bytu,
hodiš jim příteli záchranný pás?
málo, ...
5. Dívej se synku, jak všechno nám projde,
až zůstanem sami, tak možná nám dojde,
každý z nás maličko světýlko zhas',
málo, ...

6. Kdýž človíček plače, ...

piato
120 diraku

Síla žít

Rok: 1990

The musical score is written in G major, 3/4 time, and consists of eight staves. The lyrics are written below the notes. Chord symbols (C, F, G) are placed above the staves. The melody is simple and rhythmic, with a clear emphasis on the lyrics. The lyrics are in Czech and describe a journey of faith and hope.

*Nasem se snáší mír a klid, ta-ko-vých
dnů, pořád je málo, všechno tu patří všem jak
dřív. Sobotní noc, nedělní rá- no, a stojný
písně znějí tmou, to jejich tóny prověřil eos a zhrnkú
hávú spořenou a z dýmu větví bílou hrac, to dává
sí- lu žít, to dává sí- lu žít, to dává
sí- lu žít, tak jak se má.*

2. A nikdo bokem, nikdo sám, do kruhu místa vždycky je dost,
všichni se vejdou, sednou tam, kde pravdou platí za upřímnost,
jediný zákon je mít rád, ať věříš v Krista, nebo jen tak,
učit se slovům naslouchat, odpouštět slabším jejich strach,
to dává sílu žít ...

Chci lidem sdělovat pocity, říká Tomáško

Hříběci - Minulý týden měl folkový písničkář Vojta Kidák Tomáško z Lokte nad Ohří dva koncerty v Jihlavě a v Hříběci u Horní Cerekve. Na tento pátek je přichystán koncert v Rantířově. Vojta Tomáško kromě toho, že skládá písničky, také píše vtipné povídky, které občas na svých koncertech předčítá. "Jsem jenom písničkář, který chce sdělit lidem své nálady a pocity," řekl Tomáško před začátkem koncertu v Hříběci.

Jak začínala tvoje písničkářská dráha?

Hraji od klukovských let díky bezděmnému třídnímu učíteli, kterého jsem měl na hudební výchovu a češtinu. Oni mě naučili hrát pár akordů na kytaru. Chodil do školy s kytarou a houslemi a hrál písničky jako Černý muž pod bicem otrokáře žil. Tenkrát mě ty písničky hrozně braly. Jezdil jsem na vandry, vlastně to byla taková nastartovaná lavina, která se začala rychle valit. Zkusil jsem napsat první písničku, protože jsem chtěl sdělit nějaký pocit. Samozřejmě to byl klasický vývoj od romantiky a hrozného naivismu. Každý nějak začíná, proto se nikdy neměju mladým klukům, kteří začínají zpívat písničky o lásce plný banalit a frázi. Člověk se vypracuje časem. Hlavně je to ale dané postupem doby a tím, jak člověk vnímá život kolem sebe, jak stárne a získává zkušenosti.

Jak se ti hraje na Ceskomoravské vychovně?

Dneska mě vzala Vysočina strašně moc. Hlavně díky mému kamarádovi Karlu Kochovi, který uspořádal tento koncert. Myslím, že dnes jsem tak šťastný, jak může být šťastný chlap, který udělá dobrou práci. Připadá mi si jako někdo, kdo brousí sklo a udělá nádhernou vázu nebo malif, který namaluje krásný obraz. Takhle moc jsem spokojený

Zpěvák a kytarista Vojta Kidák Tomáško
FOTO: PETR LEMBERK

a vím, že jsem rozdál sám sebe. Teď mluvím neovousilově kvůli tomu, že mám ještě plný oči těch světek a lidček, plného sálu, na který nejsem zvyklý. Jsem z toho malinko rozpačitý, hrál jsem s velkou trémou a velkým nasazením. Rozdával jsem všechno, co je ve mně. Stejně jako mám rád svou ženu, svého syna a své vnučky, tak stejně mám rád lidi, kterým hraji. Musel jsem jim to dát nejvíc. Kdybych ty písničky psal a hrál jen doma, byly by zbytečné. Je to krásná symbióza - divák a muzikant.

Kromě svých koncertů hraješ i na festivalu.

Samozřejmě. Léto bylo nabitě. Mohelnický dostavník, Ujezdské babí léto, Porta a další. Nemám moc rád velké festivaly. Je nás tam moc. Člověk hraje pořád ty stejné věci, protože lidé je chtějí. Moji doménou je spíš hrani v malých sálech. Je lepší, když je méně diváků, kteří tě vnímají. Na velkých festivalech se mi zdá, že jsem tam za šaška. Lidé se chtějí pobavit. Nejrádjí mám Mohelnický dostavník, potom Portu, která udělala spoustu muzikantů, i mě. Na tyto festivaly jezdím rád. U některých festivalů mi přijde, že se tam akorát naráží pivo, je tam spousta opiců a lidí, kteří chtějí být u toho, ale neposlouchají, anebo ruší ty, kteří poslouchat chtějí. To mi vadí. Proto jsem věděl za sály, kam lidé přijdou a vědí na co jdou. Mohu s nimi dvě hodiny mluvit, zpívat, prostě být s nimi.

Hodně písničkářů se v současnosti obklopuje muzikanty, elektrickými kytarami a bubny. Ty zůstáváš u kytary, jaký na to máš názor?

Nejsem sám s kytarou, jezdím s Říšou Melicharem, který je můj velký přítel a kamarád ze skupiny Roháči. Například Jarek Nohavica je jeden z nejgeniálnějších a největších muzikantů u nás. Je to Krysaf, který na svůj koncert vytáhne každého. Nohavica je hlavně skvostný a vzácný člověk. Jestli má kapelu, je to jeho věc, je to muzikantská věc. Chce to, tak to má. Tím jeho písničky neztrácí na hodnotě. Stejně tak jako Zalman vymění Spol. Je to jeho právo. Jestli bude jednou chtít, vrátí se třeba zpátky s kytarou. On je schopen přijít na jeviště, ani nepromluvit, a lidé nebudou dýchat. Zalman je hodně silná osobnost. Ať někdo zkusí jako Nohavica, Daněk, Plihal nebo Zalman sednout si a dát lidem písně, které si budou zpívat až pojedou autem. Je to krásné vzpomínání. Taková pokora.

Myslíš, že když budeš pokorný, lidé tě začnou brát?

Pokoru jsem si musel najít. Ve své podstatě jsem exhibitionista, jako každý muzikant, který chce potlesk. Každý muzikant je trochu ješitný. Chce mít více než ti ostatní. Chce být chválen a chce slyšet, že je krásný. Ale přesně o tom to není. Ide o to najít pokoru před tím, kdo ti dovolil tu písničku napsat. Ze se to narodilo ve tvé hlavě. Neumím namalovat obraz, ale napíši písničku. A po-

kud si ji někdo zazpívá v autě, u ohně nebo ve vlaku, tak vím, že jsem udělal dobrou práci. Někomu jsem něco dal. Je to pokora před muzikou a jsem rád, že mně něco nad námi dalo sílu. Nevěřím na Pána Boha vousestho, který je někde na oblačku. Nevěřím. Ale věřím na něco, co je někde nad námi a není to bytost. Je to vesmír, je to energie, která je v nás a proto si myslím, že jsem věděl té energii, že ji mohu dávat lidem.

Kde bereš inspiraci pro své písně?

V lidech, v životě, všude kolem sebe. Chodím a koukám se. Mám oči otevřené a vidím. Pak se to prostě narodí.

Tvé písně jsou většinou o přátelství, ale skládáš i takové, které jsou vtipné a narážejí na aktuální témata.

Všechno je to o životě a o zkušenostech. Myslím, že se změnil styl, který jsi hrál před nějakými dvaceti lety s tím, co hraješ teď?

Celá má cesta se vyvíjí od mých pocitů. V dobách, kdy jsem hrál s Roháči, tu byla nějaká hra. Byl tady nepřítel, boševik, kterého jsem neměl rád. Byl jsem nucen žít v jednom státě s ním, tak jsem si udělal hra. A bojoval jsem tím, co umím. To znamená, že jsem psal písničky tak, aby problém byl malinko zastřený, ale tak, aby ho lidé pochopili. A bojoval jsem. Dělal jsem si legaci. A lidé se bavili, protože jsem si dělal legaci z našeho společného nepřítel. Lidé šli po slovíčkách. Kolikrát mě přivedli na myšlenku, o které jsem ani nevěděl, že jsem ji napsal. Oni pochopili ten podtext, který jsem nepochopil ani já. Bylo to sice krásné, ale proč mám zůstávat u stejného. Proč mám dneska psát o tom, že mě štvě komunisti. Je to sice pravda, ale tak to řeknu a hotovo. Nemusím o tom teď psát písničky. V současnosti píšu o lásce, protože mě štvě, že láska začíná lidem chybět, chybí jim pohledení a přátelství. Chci psát o chlápěmském slovu. Když šel chláp slovo, nemusí podepisovat papíry. Mě to naučil táta. Když podáš ruku a řekneš ano, přijdu v tolik a tolik hodin, tak tam v tolik hodin budu, nebo jsem umřel. Slovo dělá chlapa. Proč mám zpívat teď o tom, že mě zlobí ODS a strany, které se hádají. To všichni ví. Uvidí to v televizi nebo si to přečtou v novinách. Tomu se ani nezasměji. Chci být na jevišti partakem všech lidí a nechci nikoho urážet. To není umění. A proto jsem si řekl - budu lidé hradit. Pohlední jim chybí. Pohladím písničkou veselou, smutnou i vážnou. Písničkou o hledání čisté vody.

V současnosti připravuješ nové ceděčky.

Připravuji na únor páté ceděčko. Mám pro něj dva pracovní názvy. Buď se bude jmenovat Chaloupky nebo Hvězdropad. Mám připravených sedmáct písní, které jsem napsal v posledních dvou letech. To ceděčko by mělo lidem říct, že ten život není zase tak zlej.

JIRÍ JURÁNEK